

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY
DNR-5.720.10.2021.KS

Warszawa, 08 grudnia 2021 r.

DECYZJA NR DNR-1/ 45 /2021

\

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, 1491 i 2052) w związku z art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy „IKS 2” Mucha spółka jawna z siedzibą w Mikołowie z 2 listopada 2021 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/33/2021 z 14 października 2021 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżony pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 2 listopada 2021 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 8 listopada 2021 r.) przedsiębiorca „IKS 2” Mucha sp. j. z siedzibą w Mikołowie złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/33/2021 z 14 października 2021 r.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Pismem z 16 marca 2021 r. Pomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi UOKiK protokół wraz z aktami kontroli dotyczący przewijaka niemowlęcego Sensillo Sillo-1241, kod EAN: 5903076302014, (dalej jako „przewijak”), wprowadzonego na rynek przez przedsiębiorcę „IKS 2” MUCHA spółka jawna z siedzibą w Mikołowie.

W trakcie kontroli u dystrybutora produktu inspektorzy reprezentujący Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej poddali przewijak ocenie bezpieczeństwa opierając się na przepisach ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) i posiłkując wymaganiami deklarowanej przez przedsiębiorcę normy PN-EN 12221-1+A1:2014-02 *Artykuły dla dzieci. Przewijaki niemowlęce do użytku domowego. Część 1. Wymagania bezpieczeństwa* (dalej jako „norma PN-EN 12221-1+A1:2014-02”).

Próbka przewijaka została następnie przekazana do Instytutu Techniki Górniczej „KOMAG” Instytutu Badawczego Laboratorium Inżynierii Materiałowej i Środowiska w Gliwicach w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych, które wykazały, że produkt nie spełnia wymagań bezpieczeństwa wskazanych w pkt. 5.11 normy PN-EN 12221-1+A1:2014-02, z uwagi na nieprawidłową konstrukcję barierek – w trakcie badania barierek, cylinder wypadł poza powierzchnię przewijania. Ponadto, w trakcie badań stwierdzono naruszenie pkt. 8 normy, polegające na nieoznakowaniu trwale produktu ostrzeżeniem „OSTRZEŻENIE. NIE POZOSTAWIAĆ DZIECKA BEZ OPIEKI” oraz informacją o maksymalnym wieku i masie dziecka, dla którego produkt jest przeznaczony (dla przewijaków typu 1: 12 miesięcy i do 11 kg) (sprawozdanie z badań nr 27/DLS/2021 z 20 stycznia 2021 r.).

W toku postępowania jego strona podjęła działania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez przewijaki – poinformowała swoich dystrybutorów o stwarzanych przez nie zagrożeniach, w wyniku czego wycofała z rynku 25 sztuk produktów, które następnie zutylizowała, wraz z 15 sztukami jakie znajdowały się na jej stanie magazynowym. Ponadto, strona postępowania zamieściła na swojej stronie internetowej komunikat dla konsumentów.

Decyzją nr DNR-1/33/2021 z 14 października 2021 r. Prezes UOKiK stwierdził, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez produkt i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów umorzył postępowanie (pkt 1 sentencji decyzji), a także na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nałożył na

przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 13 000 zł. Decyzja została doręczona stronie postępowania 20 października 2021 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 10 listopada 2021 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735) (dalej jako „Kodeks postępowania administracyjnego”) prawie do czynnego udział w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiadania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów.

Pismem z 11 listopada 2021 r. strona postępowania przekazała dowody w postaci poświadczonych za zgodność kopii faktur potwierdzających poniesione przez nią koszty.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2

w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/33/2021 z 14 października 2021 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. W złożonym wniosku strona postępowania wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie pkt 2 decyzji i złagodzenie nałożonej na nią kary pieniężnej. W związku z tym, stosując się do wskazanych wytycznych, Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku strony postępowania dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie objętym zaskarżeniem.

Przedsiębiorca „IKS 2” MUCHA spółka jawna z siedzibą w Mikołowie wprowadził przewijak niemowlęcy Sensillo Sillo-1241, kod EAN: 5903076302014, na polski rynek i jest jego producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego

w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt. Na etykiecie dołączonej do produktu znajduje się kod EAN: 5903076302014, wskazujący na stronę postępowania oraz oznaczenie: „IKS 2 Mucha Sp.j., 43-190 Mikołów, ul. Rybnicka 9”. Ponadto w toku postępowania jego strona oświadczyła, że przewijak jest wytwarzany na jej zlecenie przez krajowego podwykonawcę i sygnowany nazwą marki, której jest ona właścicielem.

Podstawowym obowiązkiem producenta jest - zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów – wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Nie ma przy tym znaczenia, czy przedsiębiorca jest rzeczywistym wytwórcą produktu, czy kupuje go od innego podmiotu. Przyjmując na siebie rolę producenta, powinien podjąć odpowiednie środki w celu zweryfikowania, czy kupowany przez niego produkt rzeczywiście spełnia wszystkie wymagania przewidziane prawem. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej wykonują kontrolę produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa. W myśl art. 6 ust. 3 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, bezpieczeństwo produktu ocenia się z uwzględnieniem spełniania przez produkt wymagań wynikających z dobrowolnych norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej będących transpozycją norm europejskich innych niż uznane przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów. Z uwagi na fakt, że norma PN-EN 12221-1+A1:2014-02 *Artykuły dla dzieci. Przewijaki niemowlęce do użytku domowego. Część 1.*

Wymagania bezpieczeństwa jest wyżej opisanym rodzajem normy, Inspekcja Handlowa dokonała oceny bezpieczeństwa przewijaka z uwzględnieniem określonych w niej wymagań.

Badania laboratoryjne przewijaka wykazały, że produkt ten nie spełnia wymagań bezpieczeństwa z uwagi na nieprawidłową konstrukcję barierek – w trakcie badania cylinder wypadł poza powierzchnię przewijania, co stwarza dla dziecka ryzyko wypadnięcia z przewijaka. Ponadto w trakcie badań stwierdzono naruszenie pkt. 8 normy, polegające na nieoznakowaniu trwale produktu ostrzeżeniem „OSTRZEŻENIE. NIE POZOSTAWIĄĆ DZIECKA BEZ OPIEKI” oraz informacją o maksymalnym wieku i masie dziecka, dla którego produkt jest przeznaczony (dla przewijaków typu 1: 12 miesięcy i do 11 kg). Z uwagi na powyższe Prezes UOKiK uznał, że przewijak nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Strona postępowania nie kwestionowała tych ustaleń ani w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, ani we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W niniejszej sprawie zaistniały więc przesłanki ustawowe, uprawniające Prezesa UOKiK do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej.

W związku z wniesionym wnioskiem, w pierwszej kolejności Prezes UOKiK ponownie rozważył, czy w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. W postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stosuje się bowiem zasady odstąpienia od kar pieniężnych, określone w art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara

pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie Prezesa UOKiK ponownie rozpatrującego sprawę nie można uznać, że w sprawie zaistniała przesłanka znikomego naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do Kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach.

W niniejszej sprawie Prezes UOKiK uznał, że ze względu na dużą liczbę wprowadzonych na rynek produktów (łącznie 2 265 sztuk) zasięg naruszenia był znaczny. Podkreślić także trzeba, że w posiadaniu konsumentów znajduje się 2 240 sztuk produktów, a więc konsumenci w dalszym ciągu są narażeni na zagrożenia stwarzane przez te produkty. Co więcej, produkty te są przeznaczone dla dzieci – grupy konsumentów podlegających szczególnej ochronie.

W związku z tym, Prezes UOKiK zasadnie stwierdził w zaskarżonej decyzji, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie, zostało w sposób istotny naruszone. Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK zasadnie nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i poprzestania na pouczeniu.

W złożonym wniosku strona postępowania wniosła o złagodzenie nałożonej na nią administracyjnej kary pieniężnej. W związku z tym, rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK przeanalizował przesłanki uwzględnione w zaskarżonej decyzji przy określaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej, szczególny nacisk kładąc na argumenty i dowody przedstawione przez stronę postępowania.

Jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 4 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2414/10, *„decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami, w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 u.o.b.p.”*.

Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest ich sankcyjny charakter, dzięki któremu stanowią one instrument urzeczywistnienia nakazów i zakazów publicznoprawnych. Administracyjna kara pieniężna to określona w ustawie sankcja o charakterze pieniężnym, nakładana przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29).

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary jest pozostawiony uznaniu Prezesa UOKiK.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody

mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motyw, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 3597/14 „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.” Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania obliguje ją do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nią na rynek produkty były bezpieczne. Dodatkowo, strona postępowania specjalizuje się w sprzedaży produktów dla małych dzieci, a więc grupy szczególnie chronionej przez przepisy prawa. Przypomnieć należy, że obowiązkiem producenta jest „znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej” (wyrok WSA w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. VI SA/Wa 2208/16). Wprowadzając na rynek produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, strona postępowania ten obowiązek naruszyła.

Prezes UOKiK nie mógł także pominąć okoliczności, że w stosunku do strony postępowania było już wcześniej prowadzone postępowanie administracyjne na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (dotyczące wózka spacerowego który również nie spełniał wymagań bezpieczeństwa, zakończone decyzją nr DNR-1/1/2020 z 9 stycznia 2020 r.). Strona postępowania została pouczone w tej decyzji, że kolejne naruszenie przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów może skutkować nałożeniem na nią

administracyjnej kary pieniężnej – powinna więc zwiększyć nadzór nad wprowadzanymi przez siebie na rynek produktami. Nie ma przy tym znaczenia, że przewijaki są wytwarzane przez innego przedsiębiorcę – strona postępowania wprowadza je na rynek pod własną firmą, ponowi więc pełną odpowiedzialność za te produkty.

Kolejną okolicznością która przemawia na niekorzyść strony postępowania jest duża liczba produktów wprowadzonych na rynek – 2 265 sztuk, jak również fakt, iż pomimo podjętych przez nią działań jedynie 25 sztuk przewijaków zostało przez stronę postępowania odebranych od dystrybutorów.

Jako okoliczność łagodzącą Prezes UOKiK zasadnie natomiast uznał podjęte w toku postępowania administracyjnego działania polegające na wyeliminowaniu zagrożeń stwarzanych przez przewijaki – strona powiadomiła swoich dystrybutorów o niespełnianiu wymagań przez produkty i o konieczności ich zwrotu.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją – np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na zestawieniach sprzedaży przekazanych przez stronę postępowania, z których wynikało, że przewijaki sprzedawane były po cenach od 26,85 zł do 30,69 zł, zatem średnia cena sprzedaży wyniosła 28,77 zł. Obliczona w ten sposób korzyść majątkowa osiągnięta przez stronę postępowania ze sprzedaży 2 240 przewijaków wyniosła 64 444,80 zł. Trzeba przy tym zaznaczyć, że w zaskarżonej decyzji Prezesa UOKiK wskazał, że określając korzyść majątkową uwzględnił okoliczność wycofania z rynku przez stronę postępowania 25 sztuk przewijaków, które zostały następnie zniszczone.

Strona postępowania w złożonym wniosku zakwestionowała wysokość tak obliczonej korzyści majątkowej twierdząc, że nie jest ona adekwatna do wysokości korzyści majątkowej osiągniętej z tytułu sprzedaży produktów, gdyż nie uwzględnia poniesionych kosztów – wynagrodzeń pracowniczych, materiałów użytych do pakowania produktów, kosztów logistyki i transportu. Strona postępowania stwierdziła także, że marżą jaką uzyskiwała ze

sprzedaży przewijaków to około 15%. Odpowiadając na wezwanie Prezesa UOKiK o przekazanie dowodów na poparcie zarzutów zawartych we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona przedstawiła: fakturę za opakowania kartonowe i fakturę za usługi transportowe. Ponadto, strona przekazała fakturę za wykonanie formy wtryskowej z 15 października 2021 r., fakturę za badania laboratoryjne barierek przewijaka z 16 lipca 2021 r., fakturę za opracowanie dokumentacji i postępowanie zgłoszeniowe dla wynalazku p.t. „Przewijak niemowlęcy” w celu uzyskania ochrony prawnej na terenie RP z 31 lipca 2021 r. i potwierdzenie przyjęcia wniosku o udzielenie patentu na ten wynalazek z 4 sierpnia 2021 r. Wskazane faktury (podobnie jak zgłoszenie patentowe) nie zostały wystawione na stronę postępowania, w związku z tym nie można uznać, aby stroną postępowania obciążały wskazane w nich kwoty.

Odnosząc się natomiast do pozostałych wskazanych przez stronę kosztów (wynagrodzeń pracowników, kosztów transportu i logistyki) Prezes UOKiK w sposób celowy pomija je przy określaniu korzyści majątkowej. Pojęcie korzyści majątkowej zdefiniowane przez Prezesa UOKiK na potrzeby postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w sposób zamierzony nie jest tożsame z dochodem czy zyskiem. Cywilistyczne rozumienie pojęcia „korzyści majątkowej”, byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów prowadzonej działalności gospodarczej prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenia pracowników itp. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele prowadzonego postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów. Zasadnym z tego względu jest utożsamianie korzyści majątkowej z wartością przychodu uzyskanego ze sprzedaży zakwestionowanego produktu. Przyjęcie przedstawionej przez stronę wykładni łatwo skutkować by mogło nakładaniem minimalnej czy nieadekwatnej do wartości wprowadzonego do obrotu produktu kary w każdym przypadku, gdy działalność karanego przedsiębiorstwa byłaby deficytowa lub gdyby działało ono w zawyżonej strukturze kosztów.

Prezes UOKiK celowo więc nie bada, jakie koszty dystrybucji, magazynowania, transportu, wysyłki czy sprzedaży poniósł przedsiębiorca. Zasadność zastosowania tego pojęcia na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który stwierdził, że *„cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla*

ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów” (wyrok z 8 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI SA/Wa 3522/13).

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylecia lub zmiany zaskarżonego punktu decyzji. W opinii Prezesa UOKiK, pkt 2 decyzji nr DNR-1/33/2021 z 14 października 2021 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w nim rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia jego celowości i słuszności. Zasadnie Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania administracyjną karę pieniężną. Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter represyjno - wychowawczy i są nakładane w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mają zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli mają stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 13 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dołożyła należytej staranności przy wprowadzaniu na rynek przewijaków. Podkreślić także należy, że strona postępowania osiągnęła ze sprzedaży tych produktów znaczną korzyść majątkową

(zdecydowana większość produktów została przez nią sprzedana i nie została odzyskana). Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane przesłanki, nałożona na nią kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia.

Kara pieniężna jest adekwatna do stwierdzonych naruszeń i skłoni stronę postępowania do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa, w tym do zwiększenia nadzoru nad wprowadzanymi na rynek produktami.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;

4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sadowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
radca prawny Katarzyna Skowrońska
Departament Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/